A. Kurlianski

Hãy đợi đấy!

BỘ TRUYỆN TRANH NỔI TIẾNG THẾ GIỚI VỀ
CUỘC ĐỐI ĐẦU LÝ THÚ GIỮA GÃ SÓI VÀ CHÚ THỎ THÔNG MINH

7

First News

VHSG NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA SÀI GÒN

Hãy đợi đấy!

7

A. Kurlianski
Họa sĩ : **A. Alir**

Hãy đợi đấy!

7

Người dịch: **Anh Côi**

First News

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA SÀI GÒN

Chào các em!

Trong tập này, các em không chỉ gặp hai nhân vật Thỏ và Sói mà còn được gặp bố mẹ Thỏ. Bố là bác sĩ và mẹ là cô giáo. Ngoài ra các em còn được gặp các nhân vật như:

Sói xám trong truyện cổ tích với cái tên Kuzma.

Mụ phù thủy Baba-Yaga.

Bác Hà Mã - một trong những nhân vật chính.

Ngoài ra, trong cuốn truyện này còn có rất nhiều nhân vật khác mà có lẽ các em chưa biết.

Đúng vậy, cuốn truyện này tập hợp rất nhiều cuộc phiêu lưu mới mẻ, thú vị giữa Sói và Thỏ.

Và bây giờ là chuyện hai con Sói đuổi theo một con Thỏ...

Vì sao Sói không yêu Thỏ?

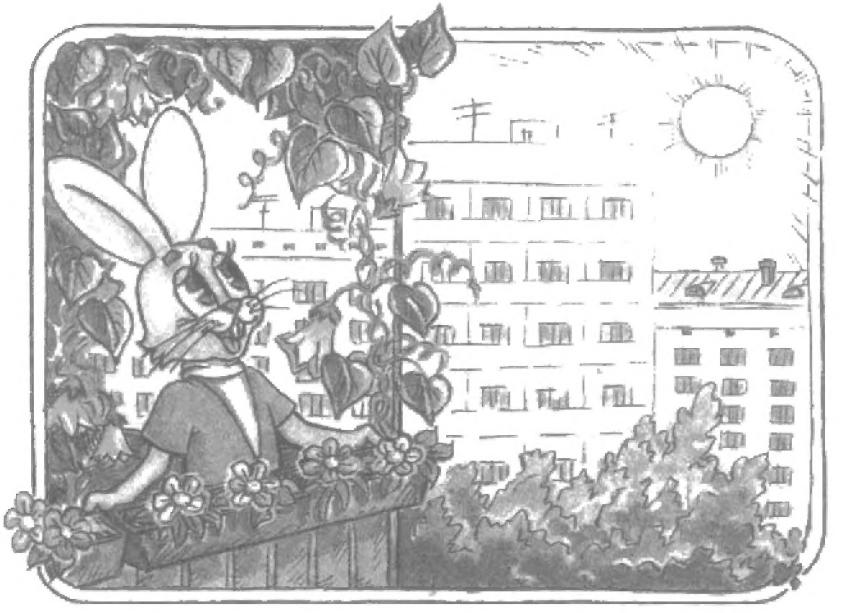

Ngày xửa ngày xưa, có một chú Thỏ sống trong một tòa nhà lớn. Hàng xóm của chú là Hươu, Hà Mã, Gấu, Dê… đấy là chưa kể cả công nhân, công chức, nhà văn, nhà khoa học, doanh nhân…

Mùa đông, những ngọn gió lùa buốt giá, tuyết không ngừng rơi, thậm chí có thể trượt tuyết trong phòng. Mùa hè, gió lùa mạnh đến nỗi khó lòng chiên thịt băm. Nếu muốn chiên phải nghiêng chảo che gió may ra mới chiên được. Thành thử thịt viên chiên cứ tòe loe, chẳng mấy tròn trịa, nhưng được cái rất ngon, không nhà hàng nào sánh được.

Trong phòng thì nóng bức nên chẳng cần phải khăn gói xuống miền Nam tắm nắng, chỉ cần chui vào bồn tắm, pha ti muối vào nước là coi như tắm biển rồi. Nếu không có nước thì có thể hứng nước mưa. Mái nhà dột nên cứ mưa xuống là phòng nào nước cũng ngập đến đầu gối, tha hồ mà bơi!

Phải công nhận đó là một tòa nhà tuyệt vời trên nhiều phương diện!

Nhưng cái chính là nó dạy người ta vượt khó!

Và Thỏ đã sống trong một tòa nhà như thế, ở tầng ba.

Gia đình Thỏ không lớn nhưng rất yêu lao động.

Mẹ Thỏ là giáo viên mầm non, làm việc ở vườn trẻ. Bố Thỏ là bác sĩ làm việc ở bệnh viện nhi. Cả bố lẫn mẹ đều bận dạy dỗ và chữa bệnh cho trẻ nên ít có thời gian chăm sóc con trai. Thành thử Thỏ phải tự lo cho mình. Thỏ phải tự rửa tay trước khi ăn, phải tự nấu mì ăn liền, tự đánh răng và đánh giày...

Tất cả đã dạy cho Thỏ tính tự lập. Và nếu bạn nhớ chuyện Thỏ phải sống trong một tòa nhà lớn bạn sẽ hiểu được vì sao Thỏ lại khéo léo, dũng cảm và biết vượt khó như thế. Phải công nhận kỹ năng vượt khó của Thỏ là khó ai bằng!

Vào cái ngày tai quái ấy, cái ngày mà câu chuyện sắp tới đây diễn ra, Thỏ không hề lường trước được những điều tồi tệ xảy ra với mình. Giờ đây, trước mắt Thỏ là mùa hè, là kỳ nghỉ với chuyến về quê thăm bà. Có tiếng bọn trẻ từ vườn trẻ của mẹ vang vọng bên cửa sổ. Thoang thoảng đâu đây mùi thuốc từ bệnh viện của bố. Những lúc như thế Thỏ chỉ nghĩ tới điều tốt đẹp. Thỏ khỏe mạnh không việc gì phải đến bệnh viện của bố và cậu cũng đủ lớn để không phải đến nhà trẻ của mẹ...

Mùa hè! Ôi mùa hè mới tuyệt vời làm sao!

Mùa hè ở ngôi làng bà ở có bao nhiêu là nấm, lại còn được đi câu cá nữa. Ôi, nghĩ thấy mà mê!

Ôi, thế gian mới tuyệt vời làm sao!

Chỉ có một điều khiến Thỏ lo lắng là... Sói - ngay hẻm bên cạnh - một kẻ "lưu manh" hết chỗ nói. Sói chỉ học đến lớp ba và chuyên rình bắt gà ăn thịt! Và khốn nạn, cứ nhìn thấy Thỏ là rượt! Thế là Thỏ cứ phải vắt chân lên cổ mà chạy, chạy không kịp ngáp.

Mỗi lần như thế Thỏ lại nghĩ: *"Mình làm hại gì lão nào?"*, Hoặc: *"Tại sao Sói không yêu Thỏ nhỉ?"*.

Hỏi bố mẹ thì bố mẹ cứ lảng tránh, có lúc lại nói:

- Lớn lên con sẽ hiểu!

Hoặc:

- Con trai ạ, cái chính là phải học!

Một lần Thỏ thử làm thân với Sói. Thỏ mua tặng Sói một

gói thuốc mà Sói thích - gói thuốc có vẽ hình một chú lạc đà một bướu trên vỏ bao.

Thỏ chìa gói thuốc cho Sói và nói:

- Em mời anh ạ. Em mua tặng anh đấy!

Sói nhận bao thuốc, rút ngay một điếu châm hút. Sau đó nhìn Thỏ và nói:

- Chú mày có biết hút thuốc là hại cho sức khỏe không?

- Dạ biết! - Thỏ cung kính đáp.

- Biết mà còn dí thuốc cho ta hả? Chú mày muốn đầu độc ta phải không?

- Dạ, đâu có! Sao anh lại nói thế ạ? Chẳng qua là em muốn kết bạn với anh...

Sói cười mỉa:

- À ra vậy... Thế thì cầm lấy! Hút đi! - Sói quăng bao thuốc trước mặt Thỏ.

- Anh có trả thì em cũng không hút. Mẹ em cấm.

- Mẹ mày cấm nhưng tao cho phép! Về nói với mẹ mày thế!

Không biết làm gì hơn, Thỏ đành phải rút một điếu thuốc.

Sói bật lửa dí ngọn lửa vào sát mặt Thỏ.

- Hút đi! Hút đi! Rít mạnh vào!

Thỏ rít một hơi và cảm thấy như muốn nổ tung. Chú ho

sặc sụa và phun điếu thuốc đang cháy ra khỏi miệng. Điếu thuốc văng vào người Sói. Sói gào lên đưa tay phủi...

Từ lần đó Thỏ không dám lân la kết thân với Sói nữa.

Và mỗi lần nhìn thấy Sói là Thỏ ba chân bốn cẳng bỏ chạy...

***

Thỏ len lén ra ban công nhìn thử xem có Sói hay không.

Không. Không thấy. Thế là có thể đi chơi.

- Ôi, mình quên tưới hoa rồi! Mẹ dặn là phải tưới hoa xong rồi muốn đi đâu thì đi.

Nghĩ thế, Thỏ quay vào bếp cầm chiếc bình. Chú lấy nước từ một cái bình đặc biệt có ghi chữ: *"Nước dành tưới hoa"* rồi trở ra ban công.

Thấy bồn hoa có nhiều cành khô, Thỏ đặt bình xuống sàn rồi quay vào phòng tìm cây kéo mẹ thường dùng tỉa cành... Thỏ không hề biết rằng sau lùm cây kia, Sói đang theo dõi mình, cũng không biết Sói đã rứt sợi dây phơi quần áo, buộc một đầu quẳng lên cây ăng ten và đang leo lên, miệng huýt gió:

- Nê..ếu... đột nhiên... ta xuất hiện...

Thỏ không biết gì cả. Chú ta cứ đang mải mê tỉa hoa.

"Cái gì thế này? Trông giống sợi dây thế! Dây gì đây ta? Cắt quách đi cho xong!"

Nghĩ thế, Thỏ làm liền một nhát.

Sói rơi đánh bịch vào thùng xe mô tô của bác cảnh sát.

Lẽ ra Sói không đến nỗi rơi vào cái thùng xe "chết tiệt" ấy nhưng khốn nỗi Sói bị Thỏ cắt dây đúng vào lúc bác Hà Mã đi qua.

Số là bác Hà Mã đang trên đường đi đặt kính lão, mà tiệm kính lại nằm ở tầng trệt ngôi nhà Thỏ ở, và vì thuộc vào diện hưu trí nên bác Hà Mã được ưu tiên làm kính miễn phí ở đó.

Bác Hà Mã đang vui vì sắp có kính mới. Nhưng lúc bấy giờ vì chưa có kính nên bác không nhìn thấy chiếc mô tô. Chiếc mô tô suýt đâm sầm vào bác, cũng may bác tài kịp bẻ ngoặt tay lái cho phóng lên lề. Vì thế mới có chuyện Sói rơi trúng thùng xe.

Sói sợ hãi hét toáng lên:

- Hử! Thỏ, hãy đợi đấy!

Trung sĩ Gấu

Trung sĩ Gấu cảm thấy thật hạnh phúc vì cuối cùng thì ngài cũng tóm được Sói - kẻ đã ăn thịt một bà lão, xé xác cô bé Mũ đỏ, ăn thịt bảy Dê con nhà hàng xóm và còn chén ba chú Heo con của một nhà khác.

Bây giờ thì Sói phải ngồi sau song sắt.

Sói có sức thanh minh, nhưng tất nhiên Gấu không đời nào tin Sói. Gấu chỉ tin vào pháp luật và tin vào đại úy Miskin, mà đại úy thì đang bệnh. Căn cứ vào bộ luật thì *"Có cho Sói ăn bao nhiêu đi chăng nữa thì nó cũng quay về rừng..."*

Nói tóm lại là không thể tin Sói dù là ở rừng hay ở thành phố.

Sáng hôm sau Thỏ bố mở báo, đọc to rồi nói:

- Cuối cùng thì Sói cũng bị tống vào nhà đá.

- Ôn Trời! - Thỏ mẹ sung sướng thốt lên - Vậy là thế gian bớt đi một kẻ lưu manh!

Tờ báo đưa tin :

"Đã bắt được một tội phạm nguy hiểm, biệt danh là "Lão Xám". Vì đang tiến hành điều tra nên mọi chi tiết không được tiết lộ, chỉ biết rằng đó là một lão Sói đã tấn công nhiều người, thường giả giọng dế, hay đội mũ đỏ. Yêu cầu ba Heo con và bảy Dê con đến làm chứng. Mặc dù tòa chưa xử nhưng bản án thì đã rõ".

Dưới thông báo là bức ảnh của Sói ngồi sau song sắt.

Chú Thỏ ta ngơ ngác. Không lẽ đây là sự thật! Chẳng lẽ đó là lão Sói hàng ngày vẫn khiến Thỏ vắt chân lên cổ mà chạy đó sao? Chuyện như cổ tích!

Người khác ở địa vị Thỏ thì tha hồ ăn mừng. Nước cà rốt cô mà chảy thành sông! Sói đã ngồi sau song sắt, thế là thỏ tha hồ đi chơi.

ЗАЯЧЬЯ ПРАВДА
NEW
СЕНСАЦИЯ!!!

Nhưng Thỏ được giáo dục khác.

"Phải sống trung thực" - Bố Thỏ vẫn dạy thế.

Còn mẹ Thỏ thì luôn miệng khuyên nhủ:

"Giữa đường gặp sự bất bình chẳng tha!"

Thỏ không thể bỏ qua chuyện này. Chú chạy đến gặp trung sĩ Gấu.

- Chúng tôi biết thừa các anh, Sói và Thỏ chẳng khác gì hai chiếc giày cùng đôi! - Gấu không tin.

- Giày thì liên quan gì tới chuyện này ạ?

- Phải học luật, anh bạn ạ. Trong trường người ta đã dạy luật cho các anh, dạy nhiều mà các anh không chịu học.

- Trung sĩ... - Thỏ vẫn không ngừng nằn nì. - Em biết rõ anh ấy. Anh ấy xấu thật, là một kẻ lưu manh thật, nhưng ăn thịt ai đó thì không phải.

- Chờ đại úy Miskin khỏe ra viện rồi mọi chuyện sẽ rõ. Còn cậu, anh bạn thân mến, hãy để lại địa chỉ phòng có chuyện gì chúng tôi còn gọi. Xem ra cậu biết cách bảo vệ bạn đấy!

Thỏ ra về, lòng buồn bã. Nếu đại úy bệnh nặng không dậy được thì mọi chuyện gay to. Không lẽ phải chịu?.Không! Không bao giờ!

Chiều tà, mặt trời đứng bóng rồi khuất sau mái nhà. Khí hậu trở nên mát mẻ dù vẫn đang là mùa hè.

"Phải dẫn tên Sói tội phạm về cho trung sĩ Gấu mới được. Mình sẽ kéo hắn đến và nói: Đây mới là tên Sói tội phạm. Nhận ra sự khác nhau rồi chứ!"

Thỏ nghĩ đến đó thì chợt nhìn thấy tấm bảng quảng cáo với những ngọn đèn nhấp nháy cùng dòng chữ:

"***Thế giới ảo***"

Trước mặt Thỏ lúc này là một tòa nhà đồ sộ toàn kính với vô số màn hình vi tính nhấp nháy, chẳng khác nào khung cảnh trong những bộ phim khoa học viễn tưởng Thỏ vẫn được xem!

Cửa tự động mở. Thỏ bước vào. Bên trong còn bí ẩn hơn cả phía ngoài. Thay vì trần nhà là một bầu trời đêm đầy sao. Từ bầu trời ấy phả xuống một luồng ánh sáng mờ ảo, lạnh lẽo. Không gian yên ắng, không một tiếng động, nhìn đâu cũng chỉ thấy màn hình và màn hình.

- Cậu muốn gì nào? - Người chủ cửa hàng mặc vest đen, đeo cặp kính đen to tướng, đến gần Thỏ hỏi.

- Tối quá, cho tôi một cặp kính.

Người chủ cửa hàng thảo kính đưa cho Thỏ.

- Này, đeo vào nhìn đi!

Thỏ đeo cặp kính vào và nhìn thấy một tòa lâu đài lờ mờ trên một vách núi. Xa xa là một kỵ sĩ đang phóng ngựa tới cổng lâu đài. Ánh mặt trời lấp loáng trên đầu kiếm của chàng.

Thỏ nheo mắt.

- Gì thế? - Người chủ cửa hàng hỏi. - Cậu có mũ rồi chứ? Vậy thì đeo vào rồi hướng tới nơi nào cậu muốn. Một thực tế ảo! Giá phải chăng. Rất phải chăng, cậu nhóc ạ.

- Thế có thể nhìn thấy chuyện cổ tích không? - Thỏ hỏi.

- Chuyện cổ tích ư? Không có gì đơn giản hơn!

Người chủ cửa hàng phẩy tay và lấy ra một cái mũ trong suốt như mũ của phi hành gia. Chỉ có điều to hơn.

- Chỉ cần đeo cái mũ này vào là cậu có ngay chuyện cổ tích.

- Thế nhìn vào đâu? - Thỏ lại hỏi.

- Không phải nhìn vào đâu cả. Chỉ cần cậu ngồi vào cái ghế này... Thế cậu thích truyện cổ tích gì? Cổ tích của Nga hay là cổ tích của Hans Christian Andersen?

- Truyện cổ tích Nga - Thỏ đáp.

- Khá khen cho cậu! - Người chủ cửa hàng nói. - Mới tí tuổi đầu mà đã là một người yêu nước!

Nói rồi ông ta lại phẩy tay. Rồi ông lấy ra một cái đĩa.

- Cậu muốn trở thành ai? Thành Vua nhái nhé?

- Không! Là nhái thì phải nhảy trong đầm lầy, mệt lắm!

- Mệt, nhưng cậu lại được làm Vua, trị vì cả một vương quốc!

- Em lo học còn chưa xong nói gì đến trị vì một vương quốc. Anh biết em phải làm bao nhiêu bài tập về nhà không?

- Biết. - Người chủ cửa hàng cười đáp. - Anh cũng từng là học sinh.

Sau một hồi suy nghĩ anh ta nói thêm:

- Thế thì tớ khuyên cậu xem truyện cổ tích "Kolobok" đi. Tớ bỏ cửa bỏ nhà, bỏ cả học hành đi hoang, cũng là vì nó đấy!

Người chủ cửa hàng nói đến đó thì phì cười:

- Tớ đùa đấy, cậu đừng giận nhé! Mà biết để nghị với cậu chuyện gì bây giờ nhỉ? Cậu có thích trở thành Thỏ không?

- Không! Trở thành Thỏ thì không. Không bao giờ. Em chán lắm rồi.

- Sao thế! Làm Thỏ hay chứ! Dễ thương, hiền lành, vui vẻ. Cả đời không hại ai...

- Nhưng ai cũng có thể hại được!

- Vậy thì chú mày làm Sói đi vậy.

- Làm Sói ư? - Anh nói gì thế? - Em làm Sói?

- Biết sao bây giờ? Cậu muốn làm một kẻ dũng mãnh... Hay là làm anh lính?

- Có truyện cổ tích về người lính thật à?

- Có chứ. - Người chủ cửa hàng đáp và nhấn vào một cái nút trên bàn phím. - Đây rồi!

Tớ đã tìm được - *"Ivan - anh lính dũng cảm"*. Trong truyện này còn có mụ phù thủy Baba-Yaga và Sói xám.

- Đúng là Sói chứ?

- Cậu nói thế, tôi giận đấy! Chỏ chúng tôi tất cả chỉ có từ thật trở lên!

Thế là dịp may đã đến! Phải bắt Sói dẫn về cho trung sĩ Gấu, dù có phải đối mặt với mụ phù thủy chăng nữa.

- Không có mụ phù thủy có được không anh ?

- Không được! Chúng ta không thể sửa truyện cổ tích. Những truyện này đã có cả trăm năm nay, sửa sao được!

- Em xin lỗi! - Thỏ nói. - Em nghĩ không tới. Anh nói phải. Cứ để nguyên vậy.

- Thông minh lắm! - Người chủ cửa hàng gật đầu. - Cậu sẽ thích ngay thôi! - Cậu đúng là có văn hóa và được giáo dục cẩn thận. Thế bố mẹ cậu làm gì?

- Bố em là bác sĩ, mẹ em là giáo viên lịch sử, nhưng hiện nay mẹ em dạy mẫu giáo, làm việc ở vườn trẻ.

- Vậy cho anh gởi lời chào họ nhé.

- Tất nhiên rồi!

Người chủ cửa hàng chụp cái mũ trong suốt lên đầu Thỏ và nói:

- Chúc em thượng lộ bình an!

Anh lính dũng cảm

Vừa đội chiếc mũ lên đầu, mọi thứ trước mặt Thỏ bỗng đứng tối om chẳng khác nào ngồi trong phong ngủ trùm chăn kín mít vậy. Dần dần, anh sáng bắt đầu le lói...

Rồi Thỏ thấy mình đang đứng trên một ngọn đồi cao ở bìa rừng. Xa xa là dòng sông lững lờ trôi. Mặt trời đang tỏa nắng trên những ngọn cây. Bóng cây đã trùm lên khoảng đồi

cao và đồ dài trên cả dòng sông. Một màn sương bảng lảng giăng mắc mặt nước. Thoang thoảng đâu đây mùi lá cây mùa thu, dù rằng ở thành phố lúc này vẫn đang là mùa hè.

Thỏ mang một đôi giày bốt cao, vai khoác súng, lưng đeo ba-lô. Chú ta cảm thấy mạnh mẽ và can đảm như một anh lính thực thụ. Nhưng dù sao chú vẫn hơi sợ sợ.

- Chào anh lính! - Tiếng ai đó nghe thật khó chịu.

Mụ phù thủy Baba-Yaga cưỡi chổi xuất hiện. Một chân mụ quấn vải, chân còn lại là một chiếc vớ rách tơi tả.

Sau khi lượn một vòng, mụ phù thủy từ từ tiếp đất.

- Trông cậu có vẻ mệt mỏi rồi đấy! Hãy về chỗ ta mà ngủ. Ta sẽ đãi cậu món trà và tắm hơi. Nói rồi mụ phù thủy há ngoác cái miệng móm mém của mình ra cười.

- Ta biết trà của mụ là thế nào rồi! - Thỏ nghĩ. - Ta đã đọc truyện cổ tích và thừa biết mấy cái trò ấy.

Nhưng Thỏ lại nói to thành lời:

- Sao lại không tắm hơi cơ chứ? Nhưng ở nhà bà có Sói không?

- Sói nào? Sói ở đâu ra? - Mụ phù thủy vờ ngơ ngác. - Chỉ có một mình già... mù lòa... không thể gọi là Sói được.

- Về hưu rồi à? - Thỏ cười mỉa.

- Cái gì ? - Mụ phù thủy ngơ ngác hỏi. - Ta chưa nghe cụm từ ấy bao giờ.

- À , hưu trí... - Thỏ đính chính. - ... là người hay hát ấy mà.

- Không. Ta không hát được nữa, hết hơi rồi! Nào, lên chổi ngồi đi.

Thỏ long ngóng leo lên chổi ngồi trước mụ phù thủy. Cánh tay khẳng khiu của mụ choàng ra ôm Thỏ, tay kia cầm chổi... Cả hai từ từ bay lên.

Ngồi trên chổi thật bất tiện, cứ như muốn rớt xuống. Nếu Thỏ không phải là lính thì đã phát hoảng thét lên gọi mẹ rồi. Nhưng Thỏ là lính, hơn nữa lại là một người lính dũng cảm, vì thế phải làm sao cho ra dáng một người lính chứ!

Lúc này Thỏ và phù thủy đang bay là là trên một con sông. Chân họ chạm vào màn sương lạnh. Rồi họ bay lên cao hơn...

Nhưng trời đột nhiên sẩm tối. Mảnh mặt trời lặn sau đường chân trời. Những tia nắng vàng vụt tắt, thay vào đó là vầng trăng đang ló dạng. Lúc này Thỏ và phù thủy vẫn đang bay giữa bầu trời thăm thẳm.

Họ bay qua một cánh rừng. Khó có thể phân biệt đó là rừng gì. Cây lá cứ bàng bạc dưới ánh trăng.

Có tiếng gì đó như sát bên tai. Tiếng chim? Không phải. Đó là tiếng tấm thảm bay.

Trên thảm là một người đàn ông trong chiếc áo choàng với bộ râu quai nón thật dài, bên hông lủng lẳng thanh kiếm. Người đó ngoái lại nhìn Thỏ và mụ phù thủy rồi cúi chào.

Mụ phù thủy nói với theo:

- Xéo đi, đồ quỷ! Bầu trời này chật chội lắm hay sao mà còn lảng vảng ở đây? Khôn hồn thì xéo ngay không ta giết. Đừng để ta phải gặp ngươi lần nữa đấy!

Mụ còn cằn nhằn một hồi lâu mới thôi.

- Không có luật lệ gì cả! Ai muốn bay đâu là bay. Hết thảm bay lại dù bay. Bay tứ tung hết cả. Xem ra bầu trời này sắp bị biến thành bãi rác mất rồi!

Dưới kia rừng đã thưa dần. Một hồ nước xuất hiện. Sóng nhấp nhô dưới ánh trăng bạc. Giữa hồ, một con thuyền với những cánh buồm trắng lừng lờ trôi.

Một loạt súng thần công âm vang. Rồi một loạt nữa. Lần này là từ tường thành của cung điện nhà vua.

Từ trên cao nhìn xuống, cung điện giống như một cái bánh kem. Trông rõ từng tháp chuông, đền đài.

Tất cả lấp lánh. Rồi bình minh lóe rạng. Tất cả đẹp như trong truyện cổ tích.

- Gần đến nhà rồi! - Mụ phù thủy nói và cho chổi bay thấp là là dọc bờ sông thoang thoảng mùi rong rêu. Có tiếng sóng vỗ bì bọp.

Bên dưới, một ông lão râu tóc bạc phơ đang kéo vó.

- Hôm nay thế nào? Có nhiều cá không lão già? - Mụ phù thủy réo hỏi.

Không thèm trả lời, ông lão lẳng lặng nhặt ngay một hòn đá ném theo rồi rủa:

- Đồ quỷ tha ma bắt! Xéo đi. Đồ quỷ!

- Không bắt được con nào nên tức à? - Mụ nói và cười nắc nẻ. - Thôi già rồi, về mà nghỉ đi. Cái vó cũ thế kia thì bắt được gì! Về với túp lều xiêu vẹo của lão đi.

Thỏ cảm thấy khó chịu. Nó quay lại nói với mụ phù thủy:

- Sao bà đối xử với người già cả như thế?

- Thế cậu muốn tôi đối xử ra sao? Có bắt vài con cá cũng không xong! Thật chẳng ra làm sao!

Ông lão còn giơ nắm đấm dứ dứ theo rồi rủa thêm một vài câu gì đó nhưng phù thủy và Thỏ không nghe rõ.

Họ bay là là trên các đụn cát một lúc nữa rồi lướt qua một đầm lầy và sà xuống một khu rừng rậm - một khu rừng tối om, rậm rạp với những cây thông và cây sồi cổ thụ. Rồi đột nhiên khu rừng như tan biến mất. Trước mắt họ là một thảm cỏ xanh mướt như nhung.

Mụ phù thủy và Thỏ tiếp đất. Đuôi chổi chạm xuống trước. Họ chạy mấy mét nữa rồi mới dừng hẳn lại.

- Suýt nữa thì rơi mất chiếc vớ! - Mụ càu nhàu. - Ta đã vá đi vá lại. Lẽ ra phải sắm một đôi mới nhưng tiền đâu ra!

Thỏ nhìn quanh, chú thấy một túp lều cuối đồng cỏ. Túp lều được dựng bằng chân gà, trông ngả nghiêng như có thể đổ bất cứ lúc nào.

Cửa lều bật mở và một lão Sói xuất hiện. Một lão Sói lưng xám, râu màu vàng đất, đôi mắt xanh dữ tợn.

Thỏ hoảng hồn.

- Thế mà mụ ta bảo là nhà không có Sói? - Thỏ chỉ lắp bắp được chừng ấy tiếng.

Biết mình xuất hiện không phải lúc, Sói liền giả vờ co ro, chân đi cà nhắc, nói như thanh minh:

- Xương cốt già yếu, lưng đau, tai lãng, đầu óc lú lẫn! Ôi mệt mỏi quá! Xin lỗi, tôi đi nghỉ đây.

- Tội nghiệp, già nua thế này mà còn gắng gượng! - Mụ phù thủy tỏ vẻ cảm thông rồi đưa tay vuốt lưng Sói. - Yếu lắm rồi, nhưng không sao đâu Kuzma, ta sẽ lấy thảo dược chữa cho, rồi ngươi sẽ nhanh chóng bình phục thôi!

- Chắc không được rồi! - Sói lầu bầu. - Tôi cảm thấy không ổn lắm.

- Thôi đừng than nữa. Tốt hơn là hãy mang củi vào đây, cả ấm trà nữa. Còn cậu, anh lính, cứ tự nhiên đi. Trước tiên ta mời cậu uống trà, sau đó mới tắm hơi cho khỏe.

"Tôi thừa biết uống trà là thế nào rồi! - Thỏ lẩm bẩm. - *Tôi đọc truyện cổ tích và đã biết trước hết cả rồi! Thoạt tiên một tách, sau đó một tách nữa và kết cục thế nào, tôi biết!"*

Nghĩ thế nhưng Thỏ lại nói:

- Tôi rất thích uống trà. Thích hơn bất cứ đồ uống nào khác trên đời, kể cả nước bắp cải và nước cà rốt.

- Cái gì?- Mụ phù thủy ngạc nhiên hỏi lại. - Nước gì? Nước cà rốt?

- Nước bạch dương. - Thỏ vội đính chính. - Nhất là mùa hè nóng bức, không có nước gì ngon cho bằng!

- Nước gì vào mùa hè? - Mụ phù thủy hỏi. - Cậu nghĩ sao mà nói thế? Nước bạch dương chỉ có vào đầu xuân thôi chứ?

- Mùa xuân? Đúng rồi. Tôi nhắm. Chúng tôi thường dự trữ nó suốt năm trong những chiếc bình ba lít, nắp gắn xi.

- Bình ư? - Mụ phù thủy lại chất vấn.

- Không phải bình mà là thùng ba lít! - Thỏ lại đính chính.

- Tôi không thích thằng lính ấy. Ôi, thật không thích tí nào! - Sói Kuzma rỉ tai nói thầm với mụ phù thủy.

- Cái gì?

- Lính gì mà nhát gan quá. Không thể có loại lính như thế. Lại còn sặc mùi nước hoa.

- Nước hoa à?

- Mùi Thỏ! Một con Thỏ bốc mùi.

- Kuzma, ngươi già rồi! - Mụ phù thủy nói thầm. - Ngươi không phân biệt được lính với Thỏ.

Rồi mụ nói thêm, giọng sang sảng:

- Đi lấy củi vào đây! Nhanh lên!

Thỏ và mụ phù thủy vào lều. Trong lều, bốn vách đều đen thui. Cạnh bếp là một cái bàn gỗ. Trên bàn là mấy cái đĩa chưa rửa.

- Ê! - Mụ phù thủy gọi Sói Kuzma. - Ai rửa chén đĩa đây?

Sói nghe gọi chạy vào lều.

- Tôi quên. Tôi sẽ làm ngay. Một loáng là xong.

Nói rồi Sói nhanh nhẹn cầm mấy cái đĩa đưa lên lưỡi liếm.

- Xong. Sạch bong, khỏi cần phải rửa!

- Cái gì cũng phải nhắc! - Mụ phù thủy càu nhàu. - Lần nào cũng thế.

Mụ nói và đưa tay gạt một khúc xương lớn trên bàn. Khúc xương bay vào góc - nơi để thức ăn thừa.

- Mang củi vào đây và vứt mấy cái xương đi. - Mụ phù thủy quát.

- Vứt là vứt thế nào? Để đó tôi còn gặm.

Mụ phù thủy vờ thở dài:

- Với mấy cái răng của ngươi ấy à, không khéo lại rụng nốt đấy!

Mụ phù thủy nói và lấy khăn che đống đồ ăn dở lăn lóc ở góc lều lại.

- Già rồi chắc chẳng còn sống được bao lâu nữa...

"Mình đã sai lầm khi chọn truyện cổ tích này! - Thỏ tự nhủ - *Biết thế chọn truyện Vua nhái có lẽ hay hơn - không có Sói, mà cũng chẳng phải gặp mụ phù thủy".*

- Rửa tay ở đâu ạ? - Thỏ hỏi.

- Sau bếp ấy. Chỗ đó có một cái bồn tắm lớn lắm. Ngâm người vào đó thì tuyệt.

Sói lao vào lều, mắt lảo liên.

- Sao? Đi tắm rồi à? Ôi, tôi muốn ăn thịt nó quá!

- Không ăn mà uống! - Mụ phù thủy cải chính! - Uống trà.

À, ra thế! - Sói Kuzma kéo dài giọng. - Uống thì uống! Tôi cũng đang muốn có trà uống đây.

Trong lúc chờ cho bếp đỏ lửa, mụ phù thủy lấy ấm trà ra.

- Ngồi xuống đi anh bạn thân mến... - Mụ phù thủy mời Thỏ. - Trước hết hãy uống trà, sau đó mới tắm hơi.

- Và sau nữa là xực! - Sói đùa.

Mụ phù thủy nghe Sói nói thế liền phát cho Sói một cái vào lưng.

- Đồ ngu! Tiếp đãi khách thế đấy à?

Nói thế nhưng mụ lại bí mật bỏ thuốc ngủ vào một tách trà.

Hành động ấy không qua được mắt Thỏ.

"Thuốc ngủ. Mụ ta bỏ thuốc ngủ vào tách trà của mình" - Thỏ tự nhủ. Tim nó đập thình thịch.

- Tôi không thích uống trà cho lắm!

- Sao lại không ? - Mụ phù thủy đâm nghi hoặc. - Tất cả đã được dọn sẵn!

Mụ lần lượt rót trà vào tách.

- Tách này là của Thỏ, tách này của ta, và tách này là của anh bạn Sói xám già...

Thỏ để ý thấy tách của nó có một vết nứt nhỏ mờ mờ dưới tay cầm, vì vậy nó lập tức nảy ra một ý tưởng - ý tưởng cứu mạng. Nó học được điều này là nhờ có lần đi xem xiếc. Vì vậy, nó nhanh chóng trở thành một ảo thuật gia và khéo léo đánh tráo mấy chiếc tách với nhau.

- Xin mọi người xem một trò ảo thuật cổ đây! - Thỏ nói và nhanh như chớp đổi chỗ mấy cái tách với nhau. - Tôi sẽ bỏ thuốc ngủ vào một trong ba chiếc tách này.

Thỏ nói và lấy thuốc ngủ bỏ vào trong cái tách có vết nứt trước mặt mình.

- Tôi sẽ lấy một cái khăn trùm lên ba tách trà và thay đổi vị trí các tách. Bây giờ, thưa quý vị, xin quý vị cho biết tách nào là tách có thuốc ngủ?

Mụ phù thủy và Sói chớp chớp mắt.

- Ai đoán đúng sẽ có thưởng. Phần thưởng sẽ là một đồng tiền vàng.

Thỏ nói và móc túi lấy ra một đồng tiền vàng sáng lấp lánh.

"Ôi, mình phải trả giá đắt quá!". - Nghĩ thầm rồi Thỏ lên tiếng giục:

- Nhanh lên! Không được suy nghĩ quá lâu!

- Ca…i này! Không! Cá…i này! - Mụ phù thủy reo lên và chỉ tay vào một trong ba cái tách.

- Không. Cái này! - Sói cũng hào hứng chỉ tay vào một tách khác.

Thỏ giật tung cái khăn ra rồi chỉ vào cái tách bị nứt, xác định mụ phù thủy đã đoán đúng rồi trao đồng tiền vàng cho mụ. Vẻ mặt mụ rạng rỡ hẳn, rạng rỡ hơn cả ánh sáng lấp lánh của đồng tiền vàng.

- Ta sẽ mua cho mình một đôi vớ mới, còn lại sẽ để dành mua chổi.

Nhưng cái tách nứt bây giờ đã được tráo sang trước mặt Sói.

- Sao, chúng ta dùng trà chứ ? - Thỏ hỏi.

- Đương nhiên! - Mụ phù thủy đáp.

- Thỏ, cậu là lính nên cậu hãy uống trướcđi! - Sói nói.

- Sao lại tôi? - Thỏ hỏi lại - Biết đâu tách trà của anh... Phải không phù thủy?

- Sao lại thế, anh bạn thân mến? Sao cậu lại có thể nghĩ thế?

Nói rồi mụ phù thủy đẩy tách trà có thuốc ngủ đến trước mặt Sói bảo:

- Kuzma, uống đi!

- Còn nóng quá! - Sói từ chối khéo.

- Uống đi. Tôi nói uống! - Giọng mụ như ra lệnh.

Không biết làm gì hơn, Sói thở dài thườn thượt rồi cầm tách trà nhấp một ngụm nhỏ.

- Trà ngon tuyệt! - Sói khen và nhấp thêm một ngụm nữa. - Ôi, ngon quá!

Sói đưa mắt nhìn Thỏ và mụ phù thủy rồi hỏi:

- Sao, uống đi chứ?

- Chúng tôi sẽ uống! - Mụ phù thủy trấn an.

Mụ cầm tách trà của Sói lên, đinh ninh rằng đó là tách trà không có thuốc ngủ, mụ hớp một ngụm rồi nói với Thỏ:

- Bây giờ đến lượt cậu đấy! Xin mời.

- Tôi ấy à? Sẵn sàng thôi. Tôi uống ngay đây!

Nói rồi Thỏ đưa chén trà lên miệng uống một hơi vì biết chắc rằng tách trà mình uống không có thuốc ngủ.

Người đầu tiên bị ngấm thuốc ngủ là Sói. Nó ngáp dài, miệng há hốc, mắt nhắm nghiền rồi lặng lẽ lăn xuống sàn.

Hiểu sự việc, mụ phù thủy liền quay lại Thỏ quát:

- Người là tên lính khốn nạn, đáng nguyền rủa! Ta sẽ cho người biết tay!

Mụ đứng phắt dậy, mở chiếc hòm cạnh đó. Có lẽ mụ muốn tìm thuốc giải... Nhưng muộn rồi! Cũng như Sói, mụ lặng lẽ nằm duỗi đơ ra sàn.

- Như thế có tốt hơn không! - Thỏ mỉm cười hài lòng! - Thế mới biết là uống trà cũng phải có nghệ thuật của nó chứ!

Nói rồi Thỏ lôi ra một cái bao tải chụp lên đầu Sói rồi tống hắn vào bao cột lại!

***

Đột nhiên, tất cả biến mất, cả phù thủy lẫn túp lều.

- Hết giờ! - Một giọng nói đâu đó cất lên. - Đã đến giờ chúng tôi đóng cửa rồi!

Thỏ thấy mình trơ trọi giữa cửa hàng.

- Thế nào! Thích chứ? - Người chủ cửa hàng vỗ vai Thỏ.

Thấy Thỏ vác cái bao đi ra, anh ta nói:

- Ồ chú mày khá lắm! Lần đầu tiên anh thấy có một người vừa được chơi vừa có của mang về đấy!

Không thể cùng lúc đuổi theo hai con Sói

Chưa đầy nửa giờ sau, Thỏ vác cái bao tải có Sói Kuzma đến đồn cảnh sát giao cho trung sĩ Gấu.

Nhưng trung sĩ vẫn không tin.

- Chờ đại úy Miskin khỏe, xuất viện, ông ấy sẽ giải quyết. Khi đó anh sẽ biết được ai có tội, ai không, và kẻ nào sẽ bị xét xử theo pháp luật.

Thỏ nghe thế đảm hoảng.

- Như thế không được. Thế thì còn gì là lẽ phải nữa cơ chứ?

- Là Sói thì phải sống với Sói thôi! - Nói rồi, trung sĩ Gấu cho nhốt cả Kuzma vào sau song sắt.

Đó cũng là sai lầm lớn nhất của trung sĩ Gấu kể từ khi gia nhập cơ quan bảo vệ pháp luật cho đến bây giờ.

Khi hai con Sói kết hợp với nhau, chúng sẽ tạo ra một sức mạnh ghê gớm, chẳng khác gì một bầy.

Đêm đó hai con Sói đã đồng lõa, cắn đứt song, vượt ngục, phóng biệt tăm về một hướng nào đó khiến trung sĩ Gấu không thể nào tìm ra.

Sau khi vượt ngục, chạy được một đoạn khá xa, cả hai ghé vào một cái sạp trong chợ ngồi nghỉ.

Kuzma mệt là người, còn Sói thì không khỏe lắm. Nó ho húng hắng, thở gấp, rồi ngáp dài.

- Hừm... Con Thỏ nhãi nhép! Bắt được mi, tao sẽ xé xác mi ra!

- Ừ, còn tớ... - Sói Kuzma nghiến răng ken két - Trước tiên tớ sẽ vặt tai nó, sau đó nhấm nháp nó dần dần!

- Cậu nói thế là thế nào? - Sói hỏi.

- Thì cậu cứ hiểu theo nghĩa đen của nó đi, chứ còn sao nữa!

- Nhưng tai Thỏ dài lắm.

- Dài cũng vặt!

- Kuzma này - Sói nói - Trong lúc chúng ta đang tìm bắt Thỏ thì biết đâu chính chúng ta lại bị tóm, vì vậy chúng ta phải cẩn thận. Hãy chờ thêm một thời gian nữa, thằng nhãi Thỏ sống gần đây thôi, không việc gì phải vội.

- Đúng đấy! - Kuzma đồng tình.

Cả hai tránh những con đường sáng sủa, đông người, lẻn vào thành phố.

Sói luôn bị ám ảnh rằng xe cảnh sát đang đi sau lưng nó. Từ trong xe, trung sĩ Gấu nhảy ra và quật nó xuống đất, trói tay rồi chĩa họng súng vào gáy nó. *"Bắt được rồi nhé, đồ tội phạm vượt ngục!"*

Vì thường xuyên nhìn thấy cảnh ấy trên ti vi nên Sói ta rất sợ.

Nhưng tất cả đều trót lọt. Cả thành phố đã chìm vào giấc ngủ, không có bất cứ chiếc xe tuần tra nào. Chắc giờ này cảnh sát cũng ngủ say hết cả rồi.

***

Em của Sói - Vityai - là một tay có thân hình lực lưỡng. Trong chiếc áo may ô màu xanh, trông nó chẳng khác nào một lực sĩ cử tạ. Nó làm công việc khuân vác trong một cửa hàng và thường thức dậy lúc năm giờ sáng. Nhưng hôm nay,

vì là nhà *"có khách"* nên mới ba giờ sáng, nó đã bị đánh thức.

- Em không đồng ý! - Giọng Vityai khảng khái. -Sống thì phải tuân theo pháp luật chứ!... Thôi được. Các anh cứ nghỉ lại đây đến sáng. Em sẽ xem xét sau.

Vityai dẫn hai lão Sói vào phòng bên cạnh, kéo ra một cái giường xếp rồi ném ra hai cái gối và hai cái chăn.

- Em cậu nghiêm quá. - Kuzma nói. - Sức vóc chúng ta thế này, thua cậu ta là cái chắc rồi! Trông cậu ấy vạm vỡ thật.

- Ừ, nó giống ông nội, được sở hữu một thân hình lực lưỡng.

- Thế cậu giống ai? Giống bà nội?

- Tớ giống bố. - Sói đáp. - Mảnh khảnh. Nói thế chứ tớ cũng chỉ nhìn thấy ông ấy có một lần qua bức ảnh đăng ở mục *"Lệnh truy nã"*.

- Với một ông bố như thế thì thật là đáng tự hào. - Kuzma trầm trồ. - Tớ có một ông bố mà nếu còn sống chắc tớ phải chụp hình ông ấy treo lên tường.

- Thế giờ bố cậu sao rồi? - Sói hỏi.

- Bố tớ ấy à? Ra nước ngoài lâu rồi. Ông ấy đến xứ sở của những câu chuyện cổ tích của anh em nhà Grimm, chạy theo cuộc sống dễ dãi.

- Sau đó thế nào?

- Bị một con Dê cái đá.

- Thật à?

13

- Thật. Một hôm có một mụ Dê cái tới, mụ than vãn với ông rằng: *"Anh ơi em khổ quá! Con em không có sữa uống. Em thì không có tiền"*. Mụ ta toàn nói bằng tiếng Đức. Còn bố tớ thì thật ngốc nghếch khi tin lời mụ và mở cửa đón mụ ấy vào. Ông nói một tràng dài bằng tiếng Nga: *"Xin chào. Xin mời vào"*... Từ đó không có tin tức gì nữa. Nghe nói là bố tớ bị con mụ Dê cái ấy đá. Câu vẫn nghe tớ kể đấy chứ?

- Ừ, vẫn nghe! - Sói đáp.

- Từ đó tớ căm thù bọn Thỏ.

- Nhưng Dê thì có liên quan gì đến Thỏ? - Sói phản ứng.

- Thì chúng cũng cùng loài với nhau cả thôi! Chúng cùng ăn cỏ, ăn bắp cải, và lại còn đi học nữa.

- Thôi, thôi... Cái đó để sau. Bây giờ cậu tính thế nào đấy?

Sói sửa lại cái giường xếp, ném một cái chăn lên đó, nói:

- Cậu ngả lưng xuống mà nghỉ đi.

- Cái gì? Làm gì mà trịnh trọng thế? - Kuzma hỏi lại.

Sói không nói gì lẳng lặng ra ban công rồi nằm xuống sàn bê tông.

- Tôi thích không khí trong lành.

- Tôi cũng thích! - Kuzma nói. - Nhất là mùa xuân. Tôi yêu mùa xuân...

- Ai mà chẳng yêu mùa xuân vì đó là mùa săn mồi mà. Trẻ con dễ thương, thịt chúng thơm phức!

Sói thán phục *"Với Kuzma mọi thứ mới đơn giản làm sao! Không phải như chúng ta - những đứa trẻ của văn minh. Hay là cái gì nhỉ?..."*.

Chỉ nghĩ đến đó, rồi Sói lăn ra ngủ lúc nào không biết.

***

Vài giờ sau, Vityai đánh thức hai lão Sói dậy:

- Dậy! Dậy ăn sáng hai ông anh rồi còn đi chứ.

Cả ba uống trà bằng những chiếc ly được gò bằng nhôm. Trà khá đặc. Chúng ăn sáng với món giò.

Vityai đã chia một khúc giò dài thành ba phần. Mỗi phần phải dài đến ba mươi xăng-ti-mét.

***

Một chiếc xe chở đồ gỗ và hai anh Trâu trẻ lực lưỡng đã chờ ba bác Sói dưới nhà.

Chuyến đầu tiên có Sói và Kuzma theo giúp. Cả bọn cùng nhau khuân vác mấy bộ xa lông. Nói thẳng ra thì Kuzma cũng chẳng giúp được gì mấy. Nó chỉ vịn vào cho có mặt.

Cuối cùng, nó được giao cho nhiệm vụ canh chừng xe - canh như một con chó vậy thôi. Và nó cũng được việc ra phết, cứ thấy nó là mọi người phải né tránh.

Một chị Bò cái đi qua thấy thế la toáng lên:

- Đúng là vô lối! Ai đời chó mà thả rông ra đường, không xích, không rọ chụp miệng gì hết! Cảnh sát đâu cả rồi không biết?!

Kuzma đinh cãi lại nhưng Vityai không cho phép. Vityai ghé vào cửa hàng mua cho Kuzma một sợi dây xích và một cái rọ.

- Kuzma, làm quen với cuộc sống thành phố đi. - Nói rồi Vityai trao dây xích và cái rọ cho Kuzma.

Với sợi dây xích ở cổ và cái rọ ở mõm, trông Kuzma giống như một chú chó bec-giê Đức, chỉ có đôi mắt là la - đôi mắt anh lên vẻ độc ác và hằn học.

Sau chuyến thứ ba, Sói mệt lử, lưng không thể thẳng lên được nữa. Nó chỉ chực tè xiu. Kuzma cũng thế.

- Không sao! - Vityai vỗ vai Kuzma động viên. - Vạn sự khởi đầu nan. Rồi anh sẽ quen thôi.

Nhưng Kuzma đã không kịp quen.

Chuyến đầu tiên cũng là chuyến xe định mệnh.

Số là cả đám phải khiêng một cái đi văng nặng lên lầu chín. Nhà không có thang máy, Kuzma buộc lòng phải làm con lăn, bò rạp trên những bậc thang đầy bụi bẩn.

Vityai thấy thế thương hại, nói:

- Nghỉ chút đã!

Nói rồi, Vityai buông tay, bỏ vào bếp gặp chủ nhà để ký hóa đơn.

Sói nhận ngay ra chủ nhà. Đó chẳng phải ai khác mà chính là bác Hà Mã, vì bác mà nó bị bắt nhốt.

Bác Hà Mã đứng trong bếp, chân đi đôi dép trong nhà, bác ta mặc một chiếc áo len rộng đã cũ sờn. Bác không nhận ra Sói. Cái kính lão mà bác đặt ở cửa hàng vẫn chưa làm xong, mà không có kính thì bác thường nhìn gà hóa cuốc.

- Với tôi thế là đủ rồi! - Kuzma tuyên bố. - Làm thế này tôi thà đi kiếm vài ba con gà còn hơn.

- Tôi cũng thế! - Sói nói. - Cả đời tôi chưa bao giờ phải cực khổ thế này!

Cả hai nhìn đồng hồ - một chiếc đồng hồ bỏ túi có nắp.

Sói hỏi:

- Mấy giờ rồi nhỉ Kuzma?

- Làm sao tôi biết được!

- Ôi! Mười hai giờ rồi cơ à! - Sói nói và bỏ đồng hồ vào túi. - Đã đến lúc ăn trưa rồi.

Cả hai lò dò đi xuống cầu thang.

- Các bác đi đâu thế? - Một anh Trâu đang khuân một cái tủ lạnh to đùng leo lên, thấy hai bác Sói thì hỏi.

- Đi uống nước. Khát quá!

- Có nước trà ở trong phích ấy, hai bác lấy mà uống. Không việc gì phải đi đâu cho tốn tiền!

Song hai bác Sói ấy không hề ngó ngàng gì đến nước trà. Và cùng từ hôm đó, trong đội khuân vác không ai còn nhìn thấy hai bác Sói ấy đâu nữa.

Mọi sự do Thỏ mà ra!

Sói và Kuzma trú trong một nhà hầm, không xa nhà Thỏ là bao. Trước kia nơi này là lò đốt, thậm chí còn giữ mấy cái lò bằng gang với dòng chữ: "Universal". Mà trong lò đốt thì có đủ thứ hầm bà lằng, nào là sắt rỉ, nào là hộp không... Thậm chí, trên ống khói hoen rỉ còn phấp phới lá cờ sọc của Hoa Kỳ.

Sói và Kuzma vô công rồi nghề nên suốt ngày chúng chỉ nằm lì trên mấy tấm đệm cáu bẩn. Chúng chờ đêm xuống... Kuzma vẫn không hết hy vọng sẽ túm được Thỏ, vì thế nó luôn đứng canh bên cửa sổ, có khi lại rình rập trong góc tối. Nhưng Thỏ như được cảnh báo trước, vẫn không thấy xuất hiện, hoặc giả có ra khỏi nhà thì nó cũng đi với Thỏ mẹ hoặc Thỏ cha.

Có một lần suýt nữa thì Kuzma bị bắt.

Chuyện là thế này.

Hôm đó Kuzma đứng rình Thỏ dưới sân. Đêm khuya, tối om, nó cầm một bó hoa rồi nằm cạnh thùng rác đợi Thỏ. Nó chờ Thỏ suốt mấy giờ liền, và rồi ngủ quên lúc nào không biết. Đến khi thức dậy, nó thấy mình đang ở trên một chiếc xe không cửa sổ cũng chẳng có cửa lên xuống. Bên cạnh nó là một con chó lớn, không ngừng rên rỉ.

- Chúng ta đang ở đâu đây? - Kuzma lên tiếng hỏi.

Nhưng có lẽ con chó không biết, hoặc không muốn trả lời. Nó tiu nghỉu bò vào một góc.

Chiếc xe xóc òng ọc khiến Kuzma hết nảy sang trái lại chồm sang phải. Nó nhìn qua khe cửa và hoảng hồn. Chiếc xe đang lao đi với một tốc độ kinh hoàng. Nó bò lên ghế trên và gọi:

- Ê, mở cửa ra!

Chiếc xe dừng lại. Kuzma nghe có tiếng người nói.

- Ai gọi thế? Cậu có nghe thấy không?

Một giọng khác:

- Làm gì có ai gọi cơ chứ? Chó à?

- Các người là chó thì có! - Kuzma quát.

Có tiếng mở khóa. Cửa bật mở.

- Ai đấy?!

- Ai, ai? Sói xám chứ còn ai vào đây nữa! - Kuzma cáu và lộn nhào xuống mương.

Sau chuyện đó nó không những căm thù Thỏ mà còn căm thù cả thành phố.

Kuzma lóp ngóp bò lên và lết về tới căn hầm. Sói thấy thế thương hại Kuzma. Nó hiểu Kuzma đang rất khổ sở, vừa bị bắt đeo dây xích vừa phải mang rọ, giờ lại bị té xuống mương.

Cả ngày sau đó Kuzma hết sức bực tức. Từ sáng đến tối hầu như không chịu ăn gì trừ cái kẹo cao su vào bữa sáng.

- Theo cậu thì bây giờ là mấy giờ? - Sói hỏi.

Thực ra Sói chỉ hỏi chiếu lệ để Kuzma quên những ý nghĩ tồi tệ đi mà thôi. Hỏi rồi, Sói tự trả lời luôn: Theo tớ thì khoảng năm giờ. Đấy là vì tớ nhìn mặt trời và đoán thế, cũng chưa hẳn chính xác.

Sói nói dối, bởi từ lò đốt, nó không thể thấy mặt trời được. Hầm lò chỉ có một ô cửa nhỏ và từ đó chỉ có thể nhìn thấy chân của người đi đường là cùng.

- Cậu không nhìn theo mặt trời mà nhìn theo lỗ rốn. Nói dối mà cũng không biết đường nói dối!

Tôi thấy muốn ăn cái gì quá! - Sói nói. - Bây giờ ma có một khúc giò thì tuyệt! Nhất là giò bê.

- Sẽ tuyệt hơn nếu có một con bê! - Kuzma nói - Không giò gì cả. Phải là một con bê nguyên chất!

- Cả con bê thì cái đuôi sau là ngon nhất. - Sói nói. - Thịt ấy mà nướng lên thì hết sẩy!

- Nếu là tớ thì tớ ăn cả con, không nướng niếc làm gì cho mệt. Mất công! Hơi đâu!

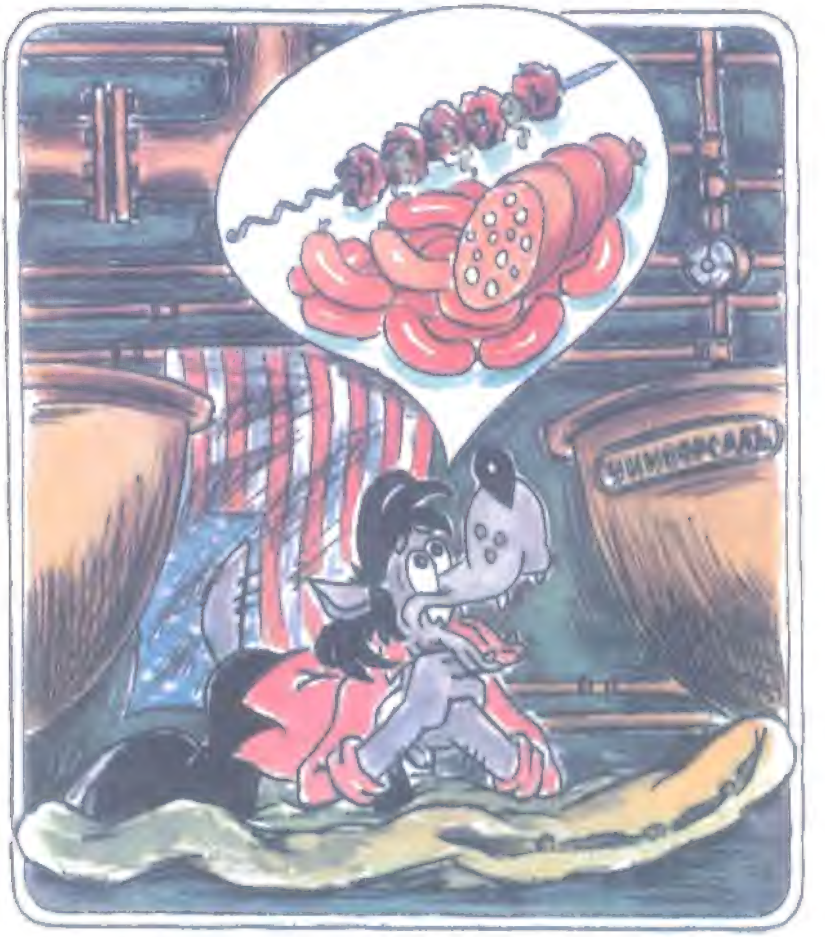

- Ăn tươi nuốt sống à?

- Không. Luộc lên chứ! - Kuzma đùa.

Cả hai im lặng một lúc.

- Cậu đang nghĩ gì thế? - Sói lên tiếng hỏi.

- Tớ đang nghĩ nếu không có bê thì Thỏ cũng được. Thịt Thỏ khá ngon. Còn cậu đang nghĩ gì?

- Tớ nghĩ... Tớ nghĩ sao đời rắc rối, bất công đến vậy! Trường học, viện hàn lâm, sách vở... tất cả đều dành cho lũ Thỏ. Cái gì cũng Thỏ. Còn cậu, Kuzma, người ta có bao giờ cho cậu lên ti vi không? Không! Lên đài phát thanh? Không nốt. Thế nhưng Thỏ thì hết lên ti vi lại lên đài phát thanh! Tại sao vậy?

- Tại vì chúng ta không ăn thịt hết lũ Thỏ chứ sao nữa! - Kuzma buồn rầu. - Chúng ta để chúng sinh ra cả đàn! Đáng lý ra phải ăn thịt hết lũ chúng nó trước khi người ta làm lông cho chúng ở và cho chúng ăn. Thật vô lối hết sức!

- Không thể ăn thịt! - Sói nói - Pháp luật không cho phép. Cậu biết pháp luật quy định thế nào không? Bỏ tù đấy!

- Nhưng nếu chúng ta không làm gì thì có ngày lũ Thỏ ấy sẽ vùng lên cho mà xem. Lúc bấy giờ không phải chúng ta rượt chúng mà chúng rượt chúng ta. Lúc đó thì có vắt chân lên cổ mà chạy!

- Cậu nói gì thế? Độc mồm độc miệng nó vừa thôi!

- Đấy rồi xem, tớ không nói sai đâu. Các cụ nhà ta có câu: *"Hoặc ta ăn chúng hoặc chúng ăn ta"*. Cứ để chúng liên kết lại thành từng bầy rồi chúng ta mới sáng mắt ra!

- Câu nói thế có nghĩa là chúng ta không còn lối thoát à? - Sói tỏ vẻ lo lắng.

- Có. Một lối thoát duy nhất!

- Là gì?

- Phải ăn thịt chúng. Ăn mọi lúc mọi nơi! Ăn sáng, ăn

chiều, ăn tối, ăn chính bữa, ăn giữa bữa... Nói chung là phải ăn thịt hết lũ chúng nó. Đấy chính là lối thoát!

Sau mấy tiếng "ăn thịt" cả hai đột nhiên im thin thít. Chúng đang mải nghĩ đến chuyện ăn.

- Nghe này. - Sói cất tiếng. - Tớ có một kế hoạch!

- Kế hoạch gì thế?

- Chúng ta sẽ đem bán cái đồng hồ đi. Chúng ta cần quái gì cái đồng hồ đó?!

Cả hai rút chiếc đồng hồ đeo tay lấy trộm ở nhà bác Hà Mã ra ngắm nghía.

Đó là một chiếc đồng hồ bình thường. Không phải đồng hồ vàng, đồng hồ bạc gì hết, đã thế lại không chạy. Được cái ở mặt sau có đề một dòng chữ. Sói cố đọc:

- Đe...re... Đôre... Đôr... Lại chữ "ô"... Đô rô... Chữ gì thế này? Hình như là chữ "Ge".

- Cậu thì biết gì mà đọc. - Kuzma cười mỉa. - Có học hành quái gì đâu mà bày đặt!

- Cậu tưởng dễ mà được học à ? - Sói ngượng nghịu phân trần.

Sói đang rất muốn ăn. Nó đói. Kuzma thì đỡ hơn nhờ hồi tối bắt được một chị Bồ câu lót dạ. Vừa vồ được, nó liền ăn tươi nuốt sống, chỉ chừa lại mấy cái lông. Trong khi đó, bụng Sói thì xẹp lép. Nó phải đục thêm một lỗ trên dây thắt lưng.

- Đồng hồ không chạy... không sao. - Sói nói sau một hồi

nghĩ ngợi. - Cậu nhìn thấy dòng chữ khắc trên nắp đồng hồ chứ? Đấy, chúng ta sẽ nói là đồng hồ cổ, từ thời ông cố nội để lại, được sản xuất từ trước cách mạng. Hiện giờ cái gì trước cách mạng cũng được xem là đồ cổ cả. Có giá lắm đấy!

Nói rồi Sói trình bày kế hoạch. Theo kế hoạch đó chúng sẽ đem đồng hồ ra chợ chuyên mua đi bán lại đồ ăn cắp để bán. Vấn đề còn lại là chỉ cần chờ đến tối...

Chợ mua bán đồ ăn cắp

Khu chợ này nằm ở cuối phố, gần công viên và kế một cái rạp chiếu phim vừa bị đóng cửa.

Cả khu công viên rộng thênh thang nhưng chỉ có duy nhất một ngọn đèn, thành thử tất cả cứ lờ mờ, tranh tối tranh sáng.

Trong chợ, toàn những nhân vật đáng ngờ và dị dạng. Một số thì xem hàng rất kỹ, một số lại chỉ chăm chăm kiểm tra tiền bạc xem có bị giả hay không. Lâu lâu lại có những ngọn lửa lóe lên, đó là ngọn lửa từ những chiếc quẹt châm thuốc hút. Những lúc như thế nếu để ý, bạn sẽ nhận ra vết bầm tím trên mặt một ai đó, hoặc một vết xăm trên cánh tay để trần, hay một cái mỏ bị vêu lên...

- Ai cần lốp xe Volga nào? Lốp xe bán kèm với ghế, kính, radio cassette, máy, đèn pha, biển số đây! Mua đi! Mua đi!

- Bằng tốt nghiệp phổ thông đây! Ai cần, xin mời!

Một cây đàn dương cầm được chiếc xe Zaporoges kéo đến cùng với một pho tượng bán thân bằng đá hoa cương. Dưới ánh sang lờ mờ khó có thể biết được đó là tượng Puskin, Lermotov hay một nhà văn hiện đại nào khác.

Sói và Kuzma chiếm được một chỗ bên cạnh hàng rào cuối công viên.

- Đồng hồ cổ bằng bạc đây! - Sói cất tiếng rao. - Món quà của ông cố nội tặng cháu, một tuyệt phẩm của thế kỷ mười chín đây! Mời vô, mời vô!

Chẳng có ma nào thèm ngó ngàng đến mon hàng của Sói.

- Đồng hồ cổ đây. Đồng hồ vàng. - Đến lượt Kuzma rao. - Một món quà của ông cố nội tặng chắt; một tuyệt kỹ thế kỷ mười bảy đây!

Vẫn không có ma nào đoái hoài.

- Đồng hồ cổ đây. Đồng hồ kim cương. Một món quà của ông cố nội tặng chắt. Thế kỷ mười lăm... trước công nguyên đây. Mời vô, mời vô! Độc nhất vô nhị đây!

Ngay lập tức, một chiếc bóng bệ vệ xuất hiện.

- Tôi có thể xem qua chứ?

Sói ngước nhìn. Và dưới ánh sáng lờ mờ, nó nhận ra Hà Mã - chủ nhân của chiếc đồng hồ đã bị nó đánh cắp.

Sói luống cuống đưa chiếc đồng hồ cho bác Hà Mã.

- Có thật là bằng kim cương không? - Bác Hà Mã hỏi sau khi đã lật qua lật lại, nhìn ngắm kỹ lưỡng.

- Tất nhiên là thật. Mặt đồng hồ bằng kim cương, còn kim bằng vàng.

- Tiếc thật! - Bác Hà Mã nói. - Đồng hồ của tôi là loại đồng hồ bình thường.

- Bác đánh mất à? - Sói hỏi vẻ thông cảm.

- Không. Không phải mất mà là bị đánh cắp. - Giọng bác Hà Mã bực dọc.

- Ôi, quân khốn nạn! - Sói thốt lên. - Khốn nạn thật!

Bác Hà Mã vẫn lật đi, lật lại chiếc đồng hồ trên tay.

- Cái này rất giống với cái của tôi, chỉ có điều đồng hồ của tôi thuộc loại bình thường, không phải bằng kim cương, cũng không phải bằng vàng.

- Nếu là tôi, tôi sẽ cho bọn trộm cắp khốn nạn ấy một trận! - Sói lại thốt lên. - Không cần phải quan tòa, cũng cần phải điều tra. Cứ đưa chúng ra bắn hết!

Kuzma giật giật quần Sói. Sói cũng thừa biết là đã đến lúc phải bỏ của chạy lấy người.

Trong khi đó bác Hà Mã vẫn mân mê chiếc đồng hồ.

- Mặt sau chiếc đồng hồ của tôi có khắc dòng chữ... - Bác nói và lôi từ trong túi ra một cặp kính. - Rất tiếc đây không phải là kính của tôi. - Bác cố đánh vần từng chữ: *"Đo -ro - go - mu I liubi - mo mu - Be - remôtiku. Ot đe - đuski Beremota."* (Tặng cháu Hà Mã yêu quý. Ông nội.)

- Lạ quá, giống hệt đồng hồ của tôi!

- *Bố* biết không... - Sói rụt rè nói. - *Bố* có thể lấy luôn chiếc đồng hồ này cũng được. Chúng tôi không cần của ăn cắp!

Cuối cùng thì Hà Mã cũng hiểu. Bác ta tóm lấy cổ Sói rồi nâng bổng nó lên, miệng quát lớn:

- Thằng lưu manh! Quân trộm cắp!

Mọi người xúm lại chửi rủa Sói.

- *Bố*... nói nhỏ thôi! Đồng hồ này... - Giọng Sói van lơn.

Nhưng *bố* không thể nói nhỏ, vì *bố* đang tức điên người lên đây.

- Mày là thằng ăn cắp! Đồ lưu manh. Dám ăn cắp đồng hồ của tao à!

Sói vẫn còn bị Hà Mã tóm cổ nhấc bổng lên. Nó la oai oái:

- Bố, thả con xuống. Tha cho con. Từ nay về sau con không dám làm thế nữa. Con thề trước vong linh ông nội. Cả ông nội con lẫn ông nội bố đấy!

Kuzma định giúp bạn. Nó nhe răng gầm gừ rồi cắn vào chân Hà Mã. Nhưng ngay lập tức, nó bị bác đá cho một phát, văng tới tận góc công viên.

Tiếp theo là Sói cũng bị bác ném. Đúng lúc Kuzma lóp ngóp bò từ vũng bùn lên, đang định đứng dậy bỏ chạy thì Sói bị ném văng đến, đè lên người nó.

Cả hai cùng gào lên trong bóng tối:

- Này! Hà Mã, hãy đợi đấy!

Làm người giàu có thật tuyệt!

Bán thiu, ướt sũng, Kuzma và Sói chạy ra khỏi công viên. Bụng đói cồn cào, nhưng có lẽ chúng không còn lựa chọn nào khác ngoài ngủ chống đói.

Một chiếc xe tải chạy qua, nước bẩn tung toe, hắt cả lên mặt Sói và Kuzma.

Kuzma điên tiết gầm lên, nhưng vừa nhìn thấy lão Sư Tử lông xồm từ trên xe bước xuống, nó liền im bặt. Nó biết, lúc này mà tỏ thái độ bực bội thì chỉ mang họa vào thân mà thôi.

Lão Sư Tử mặc bộ đồ da màu đen, tóc hủi cua trông cực ngầu. Lão mân mê tai Kuzma, hỏi:

- Chó này bán bao nhiêu đấy?

- Chó nào? - Sói không hiểu.

- Thì con đeo dây xích ở cổ này.

- Không bán! - Sói gắt.

- Bán đi anh bạn. Ta sẽ không để anh thiệt đâu.

- Không!

- Mấy hôm nay nhà ta liên tục bị trộm cắp... Ta cần một chú chó như thế này...

- Tôi đã nói rồi. Không bán! - Sói cáu.

- Ta sẽ trả một ngàn. Tờ xanh.

- Có trả hai ngàn tôi cũng không bán. Ông cho rằng có tiền là mua được tất cả đấy à?

Xưa nay Sói vốn căm ghét tầng lớp "Sư Tử mới", cái gì cũng dùng tiền để mua, lại toàn đi xe mới cáu cạnh, bắn nước tung tóe lên người khác nữa chứ. Đã vậy, lại còn đòi mua cả bạn nó. Thật vô lối!

Nhưng ngay lúc đó Kuzma đứng trên hai chân sau rỉ tai nói với Sói:

- Bán đi! Trước sau gì tôi cũng chạy trốn. Có tiền thì ta chia đôi. Hiểu chưa?

Lão "Sư Tử mới" ngờ ngàng sung sướng khi thấy Kuzma đứng trên hai chân sau. Trông nó mới dũng mãnh làm sao!

- Ta sẽ trả một ngàn rưỡi... mà thôi, hai ngàn vậy!

- Được rồi! - Sói đáp. - Nể bác lắm tôi mới bán đấy!

- Cảm ơn anh bạn!

Nói rồi Sư Tử móc bóp lấy ra một cọc đô la đếm hai chục tờ chìa ra cho Sói:

- Đây cầm lấy! Đúng hai ngàn không thiếu một xu. Đúng như thỏa thuận.

Sói cầm tiền cất vào túi rồi trao dây xích cho Sư Tử.

- Bác cầm lấy - Sói nói.

- À mà này, cho nó ăn bằng gì thế? - Sư Tử hỏi.

- Ăn cháo. Cháo gà trộn với hành, tỏi, cà rốt, bắp cải. Càng nhiều càng tốt.

- Tuyệt lắm! Cái gì chứ mấy thứ hành, tỏi, cà rốt, bắp cải thì ta có những hai hecta cơ đấy!

Nói rồi Sư Tử cầm xích lôi Kuzma lại xe.

Không chờ cho Kuzma lên xe, Sói đến dưới bóng đèn điện duy nhất trong công viên lấy cọc tiền ra đếm. Đúng là đủ cả, không thiếu một xu. Hai mươi tờ xanh. Sói phấn khích. Chưa bao giờ nó có một số tiền lớn như thế.

"Bây giờ Thỏ là cái quái gì? Suốt ngày nhai đi nhai lại cái món thịt Thỏ, ta ngán đến tận cổ rồi! Với số tiền này thì... tạm biệt nhé lũ Thỏ. Ta đi tìm món khác thôi!"

Nghĩ thế, Sói khệnh khạng bước đi trên hè phố.

"Trước hết, mình phải mua một bộ vest. Bộ nào đắt nhất thì mua. Sau đó... sau đó thì tùy cơ ứng biến." - Nó lẩm nhẩm.

Sói vẫy một chiếc tắc xi, nói với bác tài:

- Đến cửa hàng thời trang! Cửa hàng nào đắt nhất ấy!

Chỉ sau mười lăm, hai chục phút, Sói đã có mặt ở trung tâm thành phố.

Nó móc một tờ xanh đưa cho bác tài, nói:

- Khỏi thối!

Rồi nó khệnh khạng bước vào một cửa hàng sang trọng rực rỡ ánh sáng của những chiếc đèn chùm pha lê. Ở đây Sói mua một chiếc áo vest màu mận chín, một chiếc quần màu trắng, một chiếc cà vạt con bướm, một hộp xì, một lọ nước hoa Pháp và một cái mũ. Tất cả đều là những thứ đắt tiền nhất!

Sau đó nó vào phòng thay đồ cởi bỏ quần áo trên người ra, mặc đồ mới vào và xịt nước hoa thơm phức. Rồi nó đủng đỉnh cầm đồ cũ đi ra trao cho cô nhân viên bán hàng.

- Cô cầm thứ này cho người nghèo, cho cái bọn khố rách áo ôm ấy để chúng có cái mà che thân. Nhìn thế chứ còn tốt chán đấy!

Và với dáng vẻ của một đại gia, Sói kiêu hãnh bước ra khỏi khách sạn.

"Bây giờ phải ăn uống lấy lại sức!" - Nghĩ thế, Sói băng qua đường. Bên kia có một nhà hàng có vẻ khá sang trọng. Gác cửa là một chú Hươu cao cổ.

Vừa nhìn thấy Sói đẩy cửa bước vào, đám nhân viên đã bu đến như chào đón đứa con trai xuất ngũ trở về.

Ngay cả giám đốc nhà hàng cũng thân chinh chạy ra đón tiếp.

- Xin hỏi, ngài là người Mỹ hay người Ý? - Vị giám đốc hỏi liến thoắng.

- Không. Tôi là người Nga. - Sói hãnh diện đáp.

Sói được dẫn đến một cái bàn riêng ấm cúng ở góc khuất của nhà hàng, trên bàn là tán dừa rợp bóng, thậm chí còn có cả trái treo lơ lửng. Chỉ có điều đó là những trái dừa giả có thắp đèn bên trong.

"Thật vẽ chuyện! Trái dừa mà cũng phải thắp đèn nữa!" - Sói lẩm bẩm.

- Thưa, Ngài dùng gì ạ? - Cậu nhân viên phục vụ cúi rạp người hỏi.

- Cho một đĩa thịt Thỏ trước đi! - Sói nói.

- Dạ, nhà hàng không có thịt Thỏ ạ. Có thịt cừu hấp sâm banh được không thưa ngài?

- Được! - Sói tỏ vẻ lịch sự. - Nhưng phải loại nào đắt nhất ấy. Và nữa - cho ít bia đi.

- Bia gì thưa ngài?

- Loại nào đắt nhất ấy, đưa ra mười vại. Nhớ thêm vài con cá Vobla loại đắt nhất nhá.

- Nhà hàng không có Vobla, chỉ có cá ngừ xông khói, ngài có muốn dùng không ạ?

- Món ấy có đắt không.

- Rất đắt thưa ngài.

- Thế thì được. À quên, cho tôi thêm bao thuốc.

- Cũng loại đắt nhất chứ ạ?

- Ừ, loại đắt nhất.

Mấy phút sau một chiếc bàn có bánh xe được đẩy tới. Và thay vì một nhân viên phục vụ, lần này có tới ba kẻ đứng bên hầu Sói. Một kẻ rót bia. Một kẻ đổi đĩa. Một kẻ chuyên mồi thuốc. Tên này đứng như phỗng và chỉ chờ cho Sói rút thuốc ra là bật lửa, mồi thuốc cho Sói và thay gạt tàn mới sau mỗi lần Sói gạt tàn thuốc.

"Ôi, làm người giàu có mới tuyệt làm sao! - Sói nghĩ - *Giá mình được ở đây suốt ngày, sáng - trưa - chiều - tối, lại được gói mang về, đêm thèm thì bỏ ra ăn nhỉ!"*

Đến lúc phải thanh toán. Một nhân viên phục vụ mang hóa đơn đến đặt trên đĩa - một tờ giấy trắng đến lóa mắt.

- Sao ở đây không viết gì cả? - Sói hỏi.

- Dạ, ngài lật tờ giấy lại đi ạ.

Sói lật tờ giấy nhìn vào và há hốc mồm. Trên mảnh giấy là một con số mà cả trong ác mộng nó cũng chưa bao giờ thấy. Và rồi, nó phải vét tới đồng xu cuối cùng mới trả đủ.

- Khỏi thối. - Sói nói mặc dù không còn dư đồng nào.

Cậu nhân viên lịch sự cúi chào.

Lợi dụng lúc cậu nhân viên này đang bận cúi chào, không để ý, Sói bí mật nhét cái đĩa bạc vào túi và khệnh khạng bước ra cửa.

Ngay lúc đó, một cậu nhân viên chạy theo gọi Sói lại.

- Vừa nãy có một chú chó đến hỏi ngài. Một chú chó biết nói... Nói là người quen của ngài...

Sói hiểu ngay chú chó ấy là kẻ nào, liền bảo:

- Đó không phải là người quen của tôi. Đừng cho vào... À mà này... nhà hàng có cổng sau không? Cổng dự phòng ấy?

Nhưng rốt cuộc thì cổng sau cũng không cứu được Sói. Vừa ló mặt ra, nó đã bị Kuzma ngáng trước mặt.

- Chào anh bạn! - Kuzma nói bằng một giọng không lấy gì thân thiện cho lắm.

Kuzma đứng lên bằng chân sau. Chiếc dây xích bị đứt vẫn lủng lẳng ở cổ.

- Tôi đã mạo hiểm cả mạng sống, trong khi đó bạn của tôi lại vào nhà hàng ăn chơi thế này đây!

- Kuzma, cậu nói gì thế? Cậu làm sao thế?

- Không nói lôi thôi. Phần tôi đâu?

Sói thọc tay vào một túi quần moi ra một đồng xu, rồi nó thò tay vào túi quần kia moi cái đĩa bằng bạc vừa đánh thó được trong nhà hàng trao cho Kuzma.

Kuzma phẩy tay hất cái đĩa xuống đất và ném đồng xu lên trời.

- Nếu không đưa phần của tôi ra đây thì cậu đừng hòng sống sót! Hạn cho cậu ba ngày! Đúng ba ngày không chậm một giây!

Tất cả nằm úp mặt xuống sàn! Cướp đây!

Với ai chứ với Kuzma thì không thể đùa được. Sói hiểu rất rõ điều đó. Người mà nó còn dám xẻ xác, huống hồ gì Sói. Nhưng thời hạn ba ngày thì quá ít ỏi, lấy đâu ra tiền bây giờ? Nếu làm ăn chân chính thì với số tiền ấy, đừng nói là ba ngày, chứ có ba năm cũng chưa chắc gì Sói kiếm nổi.

Sói lê bước về nhà, vắt óc suy nghĩ. Cuối cùng nó đi đến quyết định.

Cướp ngân hàng!

Như những kẻ lưu manh vẫn làm khi cần tiền, Sói đã học được điều này nhờ xem phim.

Kuzma cũng ủng hộ ý tưởng của Sói nhưng từ chối giúp. Hắn nói: *"Cậu nợ tiền tôi, cậu đi mà cướp. Còn tôi thì không đời nào dây vào. Đủ lắm rồi!"*. Nói rồi Kuzma đưa tay lên xoay xoay cái vòng xích cổ.

- Tôi đã tính toán mọi cái. - Sói cố thuyết phục. - Chẳng có gì là mạo hiểm cả.

- Thế càng tuyệt! - Kuzma nói. - Thế thì cậu đi mà làm một mình đi.

- Nhưng có hai người vẫn vui hơn.

- Không... Tôi phải nghĩ ngợi. Buồn một chút cũng được.

- Thì cậu cứ nghe kế hoạch đã nào.

- Kế hoạch thế nào?

- Cậu nhìn thấy cái ngân hàng bên kia đường không? Sàn nhà được lát bằng đá hoa cương. Trên trần nhà treo đèn chùm. Người thì vắng vẻ. Chúng ta có thể cướp dễ như bỡn.

- Cướp thế nào? - Kuzma bắt đầu phấn khích.

- Cậu nghe tớ lên kế hoạch cụ thể đấy này. Tớ sẽ vác một cái bao tải lớn vào ngân hàng, trong bao tải là giấy báo. Loại giấy báo cũ.

- Để làm gì vậy?

- Để người ta không nghi ngờ. Chẳng có ai lại vào ngân hàng với một cái túi rỗng cả.

- Thế à? Hay đấy! - Kuzma gật gù. - Tớ hiểu. Tiếp theo làm gì?

- Tiếp theo là lão Dê xồm bảo vệ, khi thấy tớ vác bao tải vào sẽ hỏi: *"Cái gì trong bao tải thế kia?"*.

Tớ sẽ trả lời:

- Ngoại tệ!

- Nghe thấy ngoại tệ, lão ấy sẽ kính cẩn cúi chào. Một bao tải chứ ít gì! Cả đời lão chắc chưa bao giờ nhìn thấy một lượng ngoại tệ lớn đến thế.

Lúc bấy giờ tớ sẽ rút cây gậy ra và... "bụp", phang cho lão một đòn chí mạng vào đầu!

Lão rút súng ra. Tớ cướp và bắn một loạt chì thiên, quát: *"Cướp đây! Tất cả nằm úp mặt xuống sàn!"*.

- Tiếp theo?

- Tiếp theo thì hoàn toàn đơn giản rồi. Tớ sẽ đến trước cửa sổ mụ thu ngân, chĩa súng vào mụ mà quát:

- Không được động đậy!

Mụ ấy sẽ khóc sướt mướt và lạy lục: *"Xin ngài đừng bắn! Tha cho em! Em xin tuân lệnh ngài!"*.

Tiếp đến chỉ cần ra lệnh cho mụ ta tống đầy tiền vào bao tải.

- Được đấy! - Kuzma đắc chí. - Một kế hoạch hoàn hảo. Nhưng dù sao tớ cũng sẽ không tham gia đâu.

Và thế là Sói một mình thực hiện kế hoạch.

Thoạt đầu, mọi việc có vẻ xuôi chèo mát mái. Tất cả diễn ra đúng như kế hoạch.

Sói đã kiếm được một cái bao tải, kiếm được bảo và gậy bằng cách bẻ một cái chân ghế.

Sau đó để cho có vẻ sang trọng Sói khoác chiếc áo vest màu mận chín vào, mặc quần màu trắng, xịt nước hoa Pháp, ngậm một điếu thuốc và vác bao tải thẳng tới ngân hàng.

Bữa ấy ngân hàng đông người đến không ngờ. Thì ra

hôm ấy là ngày phát lương hưu. Chẳng ai thèm để ý đến Sói, ngay cả bác Dê xồm bảo vệ cũng đứng ở một góc xa đọc báo.

Sói định qua mặt bác Dê xồm nhưng liền bị bác Cừu nắm áo gắt:

- Đi đâu đấy! Xếp hàng đi.

Nói rồi bác Cừu nhìn Sói từ đầu đến chân như nhìn một sinh vật lạ ngoài hành tinh vậy.

- Tôi đi gửi ngoại tệ. Một phút thôi!

Bà Bò già xen vào:

- Cả một bao ngoại tệ thế mà bảo có một phút à?

- Thật không còn ra thể thống gì! Đồ không biết xấu hổ! - Chị Heo chửi đổng.

- Xếp hàng đi. Không nói lôi thôi! - Bác Cừu già quát. - Đồ lưu manh!

- Tôi! Lưu manh?! - Sói điên tiết.

- Cậu. Tôi nói cậu đấy! - Bác Cừu xác nhận.

- Tôi không lưu manh! - Sói cãi.

- Không lưu manh thì lấy đâu ra ngoại tệ?

Sói đánh trống lảng:

- Lão nhìn thấy ngoại tệ ở đâu nào?

- Đây thôi - Bác Cừu không vừa. - Cả một bao tải đấy thôi. Không ăn cướp, không ăn trộm, không tham nhũng thì lấy đâu ra!? Đã thế còn lấn lướt, chen hàng!

- Tôi ăn cướp? Tôi ăn trộm? Tôi tham nhũng?

- Cấm chư ai vào đây nữa! Đồ lưu manh!

- Ư thì tôi!

Sói điên tiết nhấc bổng bao tải lên rồi dốc ngược xuống đầu bác Cừu lắm lợi. Bào cu, ruốt táo, vỏ khoai tây, khay trứng... tất cả những thứ Sói nhặt được ở bãi rác rơi là tả xuống đầu bác Cưu.

Lòng trắng trứng chảy khắp mặt bác Cừu già khiến bác phải hét lên một cách thống thiết:

- Ối làng nước ơi! Chúng dám đánh cả cán bộ hưu trí!

Bác cầm nắm đấm lao vào Sói. Sói đang định phang cho bác một gậy nhưng khốn nỏi cái chân bàn lại mắc kẹt ở cạp quần không sao rút ra được.

Mọi người xúm lại. Và Sói có lẽ đã nguy to nếu không có bác Dê bảo vệ chạy đến can thiệp kịp thời. Biết là sắp có chuyện xảy ra, bác Dê rút súng, quát:

- Mọi người, giải tán ngay!

Bác nói và bắn một phát chỉ thiên.

Lợi dụng lúc nhốn nháo Sói chen khỏi đám đông định thoát ra ngoài.

Nhưng đám đông không chịu buông tha. Họ ùa nhau đuổi theo, trong đó, bác Cừu già là nhanh chân nhất.

Chị Heo nhảy ra bất ngờ ngáng chân Sói. Sói ngã chúi. Bà Bò cái chạy đến dùng sừng húc cho Sói một cái. Bác Lạc Đà một bướu thì đưa chân xéo lên người Sói. Sói bò dậy cố chạy thoát thân. Và có lẽ Sói đã thoát nếu như không có bác Hà Mã đứng cản đường.

Đám đông chạy đến vây kín. Họ quật Sói xuống và cứ thế dùng ô, túi xách, cặp mà phang liên hồi.

Song chuyện gì rồi cũng đến hồi kết thúc. Cơn giận dữ của đám đông nguôi dần. Tất cả dần tản ra... Sói lồm cồm bò dậy, đưa tay phủi phủi rồi nhìn theo Hà Mã gằm gừ:

- Hừ! Hà Mã, hãy đợi đấy!

Vài nét về dịch giả

Anh Côi (tên thật là Nguyễn Đình Côi) sinh ngày 10 tháng 4 năm 1951 tại Nghệ An, hiện sống tại thành phố Hồ Chí Minh.

Bắt đầu dịch sách từ khi còn học đại học tại Leningrad (nay là Saint Petersburg, Nga) thuộc Liên Xô cũ.

Tính đến thời điểm hiện tại đã có hơn 45 tác phẩm dịch được xuất bản.

Tác phẩm dịch đầu tay là bộ tiểu thuyết phản gián ***"Hiệp hai"*** của tác giả Taradankin, NXB Lao Động xuất bản năm 1981.

Tác phẩm thứ hai cũng là một bộ tiểu thuyết tình báo của tác giả Yulian Semionov ***"Lệnh phải sống"***, NXB Văn Nghệ TP. Hồ Chí Minh xuất bản năm 1986.

Tiếp theo sau là một loạt tác phẩm khác.

- ***"Bút ký dự thẩm"*** - NXB Công An Nhân Dân.

- ***"Tội phạm cổ cồn trắng"*** - NXB Công An Nhân Dân.

- ***"Sức mạnh của sự quen biết"*** - NXB Văn Nghệ TP. Hồ Chí Minh.

Mục Lục

Vì sao Sói không yêu Thỏ? 6

Trung sĩ Gấu 13

Anh lính dũng cảm 22

Không thể cùng lúc đuổi theo hai con Sói 37

Mọi sự do Thỏ mà ra! 47

Chợ mua bán đồ ăn cắp 55

Làm người giàu có thật tuyệt! 61

Tất cả nằm úp mặt xuống sàn! Cướp đây! 70

A. Kurlianski

Minh họa : **A. Alir**

Hãy đợi đấy!

7

FIRST NEWS

Chịu trách nhiệm xuất bản:

ĐỖ THỊ PHẤN

Biên tập : Đức Huy

Trình bày : First News

Sửa bản in : Anh Khoa

Thực hiện : First News - Trí Việt

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA SÀI GÒN

90 Ký Con, Phường Nguyễn Thái Bình, Quận 1, TP. HCM

ĐT: (84.8) 38216009 - 39142419 - Fax: (84.8) 39142890

Email: nxbsaigon@vnn.vn - bientapvhsg@yahoo.com

In 3.000 cuốn khổ 14.5 x 20.5 cm, tại Công ty Cổ phần In & Thương mại VINA (27-29 Hai Bà Trưng, Q.1, TP.HCM). Giấy ĐKKHXB số 65-2009/CXB/222-01/VHSG ngày 21/01/2009 - QĐXB số 311/QĐ-VHSG cấp ngày 16/07/2009.

In xong và nộp lưu chiểu Quý III/2009.

A. Kurlianski

Hãy đợi đấy!

7

BỘ TRUYỆN TRANH NỔI TIẾNG THẾ GIỚI VỀ CUỘC ĐỐI ĐẦU LÝ THÚ GIỮA GÀ SÓI VÀ CHÚ THỎ THÔNG MINH

Việt Nam nhất vietnamthebest

First News

CÔNG TY VĂN HÓA SÁNG TẠO TriViệt

11H Nguyễn Thị Minh Khai, Q.1, TP. HCM - Tel: (08) 38227979 - Fax: 38224560

Email: triviet@firstnews.com.vn - Web: www.firstnews.com.vn

HÃY ĐỢI ĐẤY - TẬ

8 935086 813059

GIÁ: 27.000 ĐỒNG